

Interesse at se paa Grunden til, at vi ikke kunne blive enige, og spørge: Hvad er egentlig den dybere Grund, hvorfor kom vi ind paa Provisorerne og hvorfor er det ikke lykkes at komme ud af dem? Jeg tror, at Grunden ligger i Besvarelsen af det Spørgsmaal: Hvad sker, naar Rigsdagens Thing ikke blive enige om en Finantsloov? Jeg kan ikke svare rettere, end at naar dette Uheld indtræder — ja regjeres maa der jo — saa maa Regjeringen under sit forfatningsmæssige Ansvar sørge for, at dog en forfatning Regjering her i Landet bliver mulig, og deraf antager jeg, at mine Meningsfæller her i dette Thing altid have uddraget den Bære, at det skal gjøre Alt, hvad der paa nogen Maade er muligt, for at dette uheldige Udslag ikke finder Sted, at der ikke bliver Enighed om Finantsloven. Vi skulle komme imøde til det Yderste, saaledes som vi i en Narrætte have gjort, tage imod Forslaget, selv om det er noget saa Magert og Afpillet, som det har været i en Narrætte, hellere end at udsætte os for, at der indtræder Uenighed. — Fra anden Side har man nu den Mening, at hvis Rigsdagen ikke bliver enig, saa maa Regjeringen ikke benytte sin Myndighed til under sit Ansvar at sørge for, at der dog kan regjeres, men saa skal Regjeringen gaa sin Vej, eller hvis den ikke vil det, hvis den skrider til at benytte sin Myndighed til under sit forfatningsmæssige Ansvar at sørge for Regjeringens Fortsættelse, saa begaar den Noget, som hedder Grundlovsbrud efter d'Herres Mening. Det havde vi jo faaet positivt udtalt af en af de ledende Mænd, at hvad man tilfjættede var: „Enten skal Regjeringen gaa, eller den skal begaa Grundlovsbrud og det opnaaede man saa ved at sørge for, at der ikke kom Enighed paa Finantsloven. Se, dette er den egentlige, den sørgelige Grund til, at man er kommen ind paa de provisoriske Tilstande, at man paa denne Maade har besvaret dette Spørgsmaal fra den anden Side, hvor man altsaa netop har set i Tilveiebringelsen af disse Tilstande en Mulighed for enten at fjerne Regjeringen eller dog at bringe den i en saadan Situation, hvor man mente, den maatte gjøre sig umulig. Derved ere vi komne derind. Men saa viser det sig, at er man kommen derind, saa er det vanskeligt at komme ud af det igjen, thi Spørgsmaalet bliver saa: Hvad bliver saa Maalestoffet for, hvad der kan og bør optages paa en Finantsloov? Jeg mener, at i alle Tilfælde skal det være Hensynet til, hvad man finder er forsvareligt, og hvad der er nødvendigt til den forsvarelige Statshusholdning. Det maa

Regjeringen lige saa vel som ethvert af Thingene lade være den afgjørende Norm for Finantslovens Indhold. Det har Regjeringen ogsaa gjort, man er derved saa paa sine Punkter kommen til at tage mere, end Folkethinget fra sin Side har ment, at det var nødvendigt at give for at fyldestgjøre disse Fordringer, og derved komme vi til disse Bevillinger, der nu gaa igjen her som Fortsættelsesbevillinger. Sa, dem kan det dog ikke forlanges, at vi skulde kunne nægte. Naar vi ere fuldstændig enige med Regjeringen om, at de Bevillinger, den i saa Henseende har optaget paa Finantsloven, ere saadanne, som vi fuldt ud maa billige, saa kan man dog ikke forlange, at vi fra vor Side skulde gaa hen og nægte Fortsættelsen af Bevillingen til en Foranstaltning, som vi fra vor Side med den høie Regjering maa erkjende er fuldt ud grundet i det almindelige Hensyn, som overalt bør ligge til Grund for den finantsielle Behandling. Det ærede 3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) erkjendte jo ogsaa, at man ikke ubetinget burde nægte disse Fortsættelsesbevillinger og fremhævede endogsaa, at Folkethinget var gaaet ind paa nogle af dem. Men, sagde han saa, der var nogle Bevillinger man ikke kunde gaa ind paa, nemlig dem, som Regjeringen havde taget paa Trods mod Folkethinget. Jeg vil nu ikke fremhæve, hvad der iøvrigt kan være at sige om den Ting, men vi kunne dog ikke lade det være Afgjørende, om en Bevilling er tagen paa den ene eller anden Maade. Jeg veed ikke, hvor efter vi skulle afgjøre det. Vi have kun at tage Hensyn til, om Bevillingen i og for sig er en saadan, som er god og forsvarelig, og som udbræves for en forsvarelig Statshusholdning. Det er den eneste Norm, der kan være. Iøvrigt veed jeg ikke, hvad det er for Bevillinger, der just ere tagne paa den Maade. Jeg har ikke den Opfattelse, at den høie Regjering har taget nogen Bevilling paa den Maade; tværtimod; hvor den kan vise det høie Folkething en Gæstfærdighed, forekommer det mig snarere, at den er tilbøielig dertil. Men det er ikke den eneste Hindring, der er, disse Tillægsbevillinger, som man ikke kan forlange, at vi, som fuldt ud ere enige om dem, skulle gaa til at fornægte af Grunde, som vi heller ikke kunne anerkjende. Det er ikke den eneste Hindring, der er desværre flere. Thi ikke blot, at vi ere komne ind paa de foreløbige Finantslove, men disse provisoriske Tilstande have affødt deres Konsekventer. Jeg skal saa lidt som muligt komme tilbage til Fortiden, men Enhver vil vide, hvad der er blevet talt, hvad der er blevet svaret, og hvad der er blevet